

8

ΑΠΟΦΑΣΗ :165 /2011
ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές, Απόστολο Φωτόπουλο, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Ολυμπία Κορέα, Πρωτοδίκη-Εισηγήτρια, Ιωάννη Αρβανίτη, Πρωτοδίκη και από τη Γραμματέα Κυριακή Παρουσιάδου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια, στο ακροατήριό του, στις 16 Μαΐου 2011, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1. Του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ. Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 2. Του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ-ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα κι εκπροσωπείται νόμιμα και 3. Της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ», με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίοι παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου τους δικηγόρου Κατερίνης Χαράλαμπου Καραμανίδη.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «
», που εδρεύει στο
, που
εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου της δικηγόρου Αλκιβιάδη Παπανικολάου.

Οι ενάγοντες με την από 13.2.2009 αγωγή τους, που κατατέθηκε στη γραμματεία του παρόντος δικαστηρίου με αύξοντα αριθμό έκθεσης κατάθεσης 468/55/2009 και προσδιορίστηκε αρχικά για τη δικάσιμο της 26.4.2010 και μετά από αναβολή για την παρούσα δικάσιμο, ζήτησαν να γίνει δεκτή για τους λόγους που αναφέρονται σ' αυτήν.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υποθέσεως οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως ανωτέρω αναφέρεται και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Με τις διατάξεις του ογδού κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του Ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες ("εισφορές" κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημοσία εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ.1 του προμνησθέντος Ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμεταλλεύσεως από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για την παρουσίαση στο κοινό, ως τέτοιας θεωρούμενης σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ. 2 του ιδίου νόμου κάθε χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, η οποία κάνει προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό οικογενειακό κύκλο και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49 του Ν.2121/1993 είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για

όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με τη ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμημένη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών-εκτελεστών και αφετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της ευλόγου αμοιβής των προαναφερομένων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του Ν.2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1β', 58 και 32 παρ.1 του Ν. 2121/93, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης το ύψος της εύλογης αμοιβής, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφάινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατό να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα όχι μόνο Ελλήνων αλλά και αλλοδαπών φορέων. Για το σκοπό αυτό δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα

ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Κατά το άρθρο 56 πρ. 1 και 2 του ίδιου νόμου, αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν που καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό ή το ζητούμενο ποσό της αμοιβής ή το ποσό που θα έχει ορίσει ύστερα από αίτηση του χρήστη, ως συνήθως καταβαλλόμενο σε παρόμοιες περιπτώσεις, το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (ΠολΠρΘεσ 9327/2008 Αρμ 2008. 1503 και ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του ως άνω νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβάσει σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϋσχύον δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων (βλ. Μ. - Θ. Μαρίνου «Πνευματική Ιδιοκτησία», δεύτερη έκδοση, αριθμ. 750 και 751, σελ. 379, Δ. Καλλινίκου «Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα», δεύτερη έκδοση, σελ. 275 και 276, ΠολΠρΘεσ 3953/2008 αδημ., ΜονΠρΘεσ 22795/2007, ΜονΠρΘεσ 22794/2007, ΜονΠρΘεσ 18762/2007 ΝΟΜΟΣ). Από την ως άνω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβάσει σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των

ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν.2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνησης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του εδ. β' του προαναφερόμενου άρθρου του Ν.2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Εξάλλου, στο άρθρο 4 του νόμου 2054/1992 («κύρωση διεθνούς συμβάσεως περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης που έγινε στη Ρώμη

στις 26 Οκτωβρίου 1961») ορίζεται ότι κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, εφόσον πληρούται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις : α) η εκτέλεση γίνεται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, β) η εκτέλεση έχει γραφεί σε φωνογράφημα προστατευόμενο κατά το παρακάτω άρθρο 5 και γ) εκτέλεση μη εγγεγραμμένη σε φωνογράφημα μεταδίδεται από εκπομπή προστατευόμενη κατά το άρθρο 6 , σύμφωνα δε με το άρθρο 5 παρ. 1 του ιδίου νόμου «κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους παραγωγούς φωνογραφημάτων, εφόσον πληρούται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις : α) ο παραγωγός φωνογραφημάτων είναι υπήκοος άλλου συμβαλλόμενου κράτους, β) η πρώτη εγγραφή ήχου πραγματοποιήθηκε σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος», ενώ κατά τη δεύτερη παράγραφο του παραπάνω άρθρου « όταν η πρώτη έκδοση έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος το φωνογράφημα όμως το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη δημοσίευση δημοσιεύτηκε επίσης και σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, το φωνογράφημα αυτό θα θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά σε συμβαλλόμενο κράτος». Περαιτέρω, στο άρθρο 12 του ιδίου νόμου ορίζεται ότι «εφόσον ένα φωνογράφημα που έχει εκδοθεί για σκοπούς εμπορικούς ή μία αναπαραγωγή αυτού του φωνογραφήματος χρησιμοποιείται αμέσως για ραδιοτηλεοπτική εκπομπή ή για οποιαδήποτε μετάδοση προς το κοινό, θα παρέχεται από το χρήστη προς τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή προς τους παραγωγούς φωνογραφημάτων ή και προς τους δύο μία εύλογη και ενιαία αμοιβή. Σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ αυτών, η εσωτερική νομοθεσία μπορεί να καθορίσει τους όρους κατανομής της αμοιβής αυτής». Από τις παραπάνω διατάξεις του Ν. 2054/1992 προκύπτει ότι με αυτές καθιερώνεται ως κύρια μέθοδος προστασίας των αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, η εξομοίωσή τους προς τους ημεδαπούς, με την παραχώρηση και στους αλλοδαπούς της «εθνικής μεταχείρισης», δηλαδή αυτής που παρέχεται από κάθε κράτος καταρχήν στους υπηκόους του ή στα νομικά πρόσωπα που εδρεύουν στο έδαφός του. Τέλος, σύμφωνα με τη ρητή πρόβλεψη του άρθρου 56 παρ. 4 του νόμου 2121/1993, οι χρήστες υλικών φορέων ήχου και εικόνας έχουν υποχρέωση να παραδίδουν στους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών πνευματικών δικαιωμάτων, και μάλιστα χωρίς καμία

Φ

dh

9

καθυστέρηση, καταλόγους των έργων που εκτελούν δημόσια, με μνεία της συχνότητας εκτέλεσής τους, προκειμένου να διευκολύνεται έτσι η πραγματοποίηση της διανομής των εισπραττομένων υπέρ των μελών των τελευταίων αμοιβών.

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αγωγή οι ενάγοντες εκθέτουν ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, οι οποίοι έχουν συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 παρ. 4 του Ν. 2121/1993 και συγκεκριμένα, ο πρώτος για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές-ερμηνευτές και η τρίτη για τις δισκογραφικές εταιρίες-παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του προαναφερομένου άρθρου 49 του ιδίου νόμου. Ότι οι τελευταίοι συμφώνησαν και συνέταξαν από κοινού το αναφερόμενο στην αγωγή αμοιολόγιο, το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ως άνω νόμου, γνωστοποίησαν στο κοινό, με τη δημοσίευσή του στις τρεις αναφερόμενες στην αγωγή εφημερίδες, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και η εναγομένη, σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους. Ότι η εναγομένη, η οποία χρησιμοποιεί δημόσια τέτοιου είδους υλικούς φορείς ήχου στο περιγραφόμενο στην αγωγή κατάστημά της που βρίσκεται στο αρνήθηκε την καταβολή τέτοιας αμοιβής και την οποιαδήποτε σχετική διαπραγμάτευση, παρότι κατά το έτος 2008 χρησιμοποιούσε στο κατάστημά της καθημερινά, όλες τις ώρες της λειτουργίας του, μουσική από υλικούς φορείς ήχου, με μουσικό ρεπερτόριο το οποίο οι ενάγοντες προσδιορίζουν αναφέροντας στην αγωγή τους δειγματοληπτικά έργα ξένων και Ελλήνων καλλιτεχνών. Με βάση το ιστορικό αυτό ζητούν: α) να καθοριστεί οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποιεί η εναγομένη, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στην ως άνω επιχείρησή της σε καθημερινή βάση, για το έτος 2008 σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων της, το οποίο να μην είναι λιγότερο σύμφωνα με τα τετραγωνικά μέτρα του καταστήματος από το ποσό των 4.200,00 ευρώ, ετησίως πλέον 19% Φ.Π.Α., β) να κατανεμηθεί το παραπάνω ποσό, σε ποσοστό 50% για τους παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50%, σε ποσοστό

25% για τους τραγουδιστές και 25% για τους μουσικούς, γ) να υποχρεωθεί η εναγομένη να τους καταβάλει το παραπάνω ποσό, νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρις εξοφλήσεως, με απόφαση προσωρινά εκτελεστή, δ) να υποχρεωθεί η εναγομένη να τους προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά την επίδικη περίοδο, προκειμένου να προβούν στην διανομή των ποσών αυτών στους δικαιούχους και να συνεχίζει ανά μήνα να τους προσκομίζει κατάλογο με το μουσικό ρεπερτόριο που χρησιμοποιείται τέλος ε) να καταδικαστεί η τελευταία στη δικαστική τους δαπάνη, ποσού 500,00 ευρώ. Μ' αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα, η αγωγή αρμόδια καθ' ύλην και κατά τόπον εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρ. 1, 18 αριθμ. 1, 22 ΚΠολΔ και 49 παρ. 1 εδ. ε' Ν. 2121/1993), κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία, είναι δε, επαρκώς ορισμένη και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ. 1, 3, 46, 47, 49, 52, 54 παρ. 1, 55, 56 και 58 του Ν. 2121/1993, 346 και 901 του ΑΚ, 74, 176, 191 παρ. 2, 450 επ., 907 και 908 παρ. 1 γ του ΚΠολΔ, πλην α) του αιτήματος να κατανεμηθεί το ποσό της ζητούμενης ενιαίας εύλογης αμοιβής μεταξύ των εναγόντων οργανισμών, το οποίο πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμο, διότι, όπως ευθέως συνάγεται από τη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 3 του Ν.2121/1993, οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται κατ' αρχήν εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών υλικών φορέων, η δε περαιτέρω κατανομή των αμοιβών αυτών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες, που περιέχονται στον κανονισμό λειτουργίας του κάθε αντίστοιχου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και κατά συνέπεια το Δικαστήριο δεν έχει εξουσία κατανομής των ποσοστών που δικαιούται ειδικότερα καθένας από τους ενάγοντες οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης από την επίδικη ενιαία εύλογη αμοιβή, αφού η κατανομή αυτή αποτελεί, κατά την προεκτεθείσα διάταξη, αντικείμενο εσωτερικής συμφωνίας των οργανισμών αυτών (ΠολΠρΘεσ 10952/2008 ό.π., ΠολΠρΘεσ 3953/2008 ό.π., ΜονΠρΘεσ 22794/2007, ΜονΠρΘεσ 258/2006 Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ), β) του αιτήματος περί παραδόσεως εκ μέρους της εναγομένης καταλόγου του μουσικού ρεπερτορίου, κατά το μέρος που αφορά τη χρήση αυτού στο μέλλον, καθόσον η υποχρέωση παράδοσης εκ μέρους των χρηστών τέτοιου

καταλόγου σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 4 του Ν. 2121/1993 έχει ως σκοπό την πραγματοποίηση διανομών των εισπραττομένων αμοιβών κατ' άρθρο 55 και προϋποθέτει τη δημόσια εκτέλεση έργων, η μελλοντική όμως δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων εκ μέρους των χρηστών είναι γεγονός μελλοντικό και αβέβαιο και συνεπώς, δεν έχει γεννηθεί η υποχρέωσή τους για παράδοση του σχετικού καταλόγου ώστε να συντρέχει περίπτωση εξαναγκασμού τους προς εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής (ΠολΠρΘεσ 10952/2008 ό.π., ΠολΠρΘεσ 3953/2008 ό.π.) και γ) του αιτήματος των εναγόντων να συμπεριληφθεί στα δικαστικά τους έξοδα και η αμοιβή του εισπράκτορά τους, λαμβανομένου υπόψη ότι η αμοιβή αυτή ανάγεται στα λειτουργικά έξοδά τους και δεν αποτελεί αποδοτέο κατά τη διάταξη του άρθρου 189 ΚΠολΔ έξοδο, ενώ οι ενάγοντες δεν επισυνάπτουν κατάλογο των εξόδων τους, ούτε προσδιορίζουν συγκεκριμένα κατ' είδος και ποσό τα επιμέρους κονδύλια που συναπαρτίζουν το συνολικό ποσό των 500,00 ευρώ, ως εκ τούτου δε, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 191 παρ. 2 ΚΠολΔ, το Δικαστήριο σε περίπτωση τυχόν επιδίκασης δικαστικών εξόδων, θα προβεί στον προσδιορισμό τους με βάση τα στοιχεία της δικογραφίας και τις γνωστές σε αυτό δικαστικές και εξώδικες ενέργειές τους (ΑΠ 1584/1997, ΕΛΛΔνη 199.1284). Επομένως, η αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι για το παραδεκτό της συζήτησής της τηρήθηκε η προβλεπόμενη από το άρθρο 214 Α του ΚΠολΔ προδικασία περί απόπειρας εξώδικης επίλυσης της διαφοράς (βλ. την από 22.6.2009 μονομερή δήλωση διαπίστωσης της αποτυχίας της απόπειρας εξώδικης επίλυσης της διαφοράς του πληρεξουσίου Δικηγόρου των εναγόντων λόγω μη προσέλευσης της εναγομένης και την υπ' αριθμ. 3491 Γ'/6.7.2009 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Κατερίνης Ελευθέριου Μπουζούκη, που επικαλούνται και προσκομίζουν οι ενάγοντες) και επιπλέον καταβλήθηκε το ανάλογο τέλος δικαστικού ενσήμου, με τα ανάλογα ποσοστά υπέρ του ΤΑΧΔΙΚ και του ΤΝ (βλ. το υπ' αριθμ. Σειρά Α 371610 αγωγόσημο, που επικαλείται και προσκομίζουν οι ενάγοντες).

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων απόδειξης και ανταπόδειξης που νομότυπα εξετάστηκαν στο ακροατήριο αυτού του Δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την παρούσα

απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης, από όλα τα έγγραφα, που νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, άλλα εκ των οποίων λαμβάνονται υπόψη προς άμεση απόδειξη και άλλα για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (άρθρα 339 σε συνδ. με 395 ΚΠολΔ), εφόσον επιτράπηκε η απόδειξη με μάρτυρες, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και φωτογραφίες μη αμφισβητούμενης γνησιότητας, σε συνδυασμό και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, που λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ), αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά γεγονότα: Οι ενάγοντες είναι αστικοί μη κερδοσκοπικοί αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους έχει ανατεθεί από τα μέλη τους, που είναι μουσικοί, τραγουδιστές - ερμηνευτές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας αντίστοιχα, η διαχείριση και η προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων τους για το σύνολο του ρεπερτορίου τους. Οι ανωτέρω οργανισμοί έχουν συσταθεί και λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του Ν. 2121/1993, η λειτουργία τους δε εγκρίθηκε με τις νόμιμα δημοσιευμένες στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1164/30-12-1997) υπ' αριθμ. 11083/5-12-1997, 11089/5-12-1997 και 11084/5.12.1997 αντίστοιχα για τον καθένα αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, ο οποίος, σύμφωνα με τις διατάξεις των παρ. 4 και 5 του άρθρου 54 του ίδιου ως άνω νόμου, ελέγχει τη σύμφωνη με τις προσταγές του νόμου αυτού και του εσωτερικού κανονισμού των παραπάνω οργανισμών, αντιπροσωπευτικότητα και λειτουργία τους. Επιπρόσθετα, η αντιπροσωπευτικότητα των εναγόντων οργανισμών έχει κριθεί και πιστοποιηθεί και από τον έχοντα την αρμοδιότητα αυτή Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.) Από τα προεκτεθέντα τεκμαίρεται, ότι οι ενάγοντες οργανισμοί, νομιμοποιούνται, ενεργώντας στο δικό τους όνομα, να αξιώνουν, με κατάρτιση σχετικών συμβάσεων ή, σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικώς, την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 παρ. 1 του ίδιου ως άνω νόμου, εύλογη αμοιβή από τους, χωρίς την προηγούμενη καταβολή της αμοιβής αυτής, χρήστες υλικών φορέων ήχου, στους οποίους (υλικούς φορείς) είναι εγγεγραμμένη η από τα μέλη των πρώτου και δεύτερου των εναγόντων οργανισμών εκτέλεση ή και ερμηνεία μουσικών έργων και οι οποίοι (υλικοί φορείς) παρήχθησαν και τέθηκαν σε κυκλοφορία από παραγωγούς, μέλη του τρίτου των οργανισμών αυτών. Περαιτέρω, οι

ενάγοντες, ως οι μόνοι αντιπροσωπευτικοί στην Ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των παραπάνω τριών κατηγοριών δικαιούχων τούτων, έχουν συνάψει με αντίστοιχους προς αυτούς αλλοδαπούς οργανισμούς (Ελβετικός SWISS PERFORM, Γερμανικός GVL, Γαλλικός SPEDIDAM, Ισπανικός AIE, Σουηδικός SAMI, Ρουμανικός GREDIDAM, Ουγγρικός EJI, Λιθουανικός AGATA, Δανικός GRAMEX, Ολλανδικός NORMA, Βελγικός MICROCAM, Πολωνικός STOART, Βρετανών και Αμερικάνων καλλιτεχνών RITS AGENCY LTD κλπ) συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Πέραν όμως από τις ως άνω συμβάσεις αμοιβαιότητας, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται να προβαίνουν στις προαναφερόμενες ενέργειες για λογαριασμό των αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της διεθνούς σύμβασης της Ρώμης «Περί ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν. 2054/1992, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου και η οποία α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», δηλαδή τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. άρθρ. 2, 4, 5 του Ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έλαβε χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη χώρα (βλ. άρθρ. 5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία

που παρέχει η διεθνής σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το Ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, και οι ΗΠΑ, αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας (π.χ. διαδίκτυο), τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά ανεπτυγμένες χώρες επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, την ταχεία και οπωσδήποτε πριν την πάροδο της προθεσμίας των τριάντα ημερών, δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδας (Εφ Θεσ 2187/2008 ό.π.). Στα πλαίσια των αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεων τους οι ενάγοντες οργανισμοί, λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές των δημιουργών των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμφώνησαν και συνέταξαν από κοινού κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες των δημιουργιών αυτών (αμοιβολόγιο), ανάλογα με την έκταση της χρήσης (απαραίτητη ή χρήσιμη μουσική) για τα έτη 2003 έως και 2008, το οποίο γνωστοποίησαν στο κοινό σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, με τη δημοσίευσή του στις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «Ριζοσπάστης» την 2-5-2003, «Αυγή» την 6-6-2003 και «Γενική Δημοπρασιών» την 2-5-2003, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη για τη λειτουργία τους, όπως είναι τα κλαμπ, μπαρ κλπ, η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων τους με ελάχιστο ποσό κατ' έτος ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος και τους μήνες λειτουργίας της επιχείρησης. Έτσι, σύμφωνα με τους παραπάνω καταλόγους, για το έτος 2008, για τις επιχειρήσεις για τις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη, επιφάνειας 101-200 τ.μ., που λειτουργούν 8-12 μήνες το χρόνο, η αμοιβή αυτή καθορίστηκε στο ποσό των 4.200,00 ευρώ, πλέον ΦΠΑ (19%) κατ' έτος. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων είναι και η εναγομένη εταιρία, η οποία διατηρεί κι εκμεταλλεύεται κέντρο διασκέδασης μπαρ (bar) με την επωνυμία « », που βρίσκεται στο , η οποία λειτουργεί σε

καθημερινά όλη τη διάρκεια του έτους χώρο εμβαδού 150 τ.μ (βλ. το προσκομιζόμενο και επικαλούμενο από τους ενάγοντες αντίγραφο του εντύπου Ε 3). Το κατάστημα αυτό διαθέτει εξαιρετικές εγκαταστάσεις μουσικής και ηχοσυστημάτων και απασχολεί και «DJ», ο οποίος παράγει και κατευθύνει τη μουσική. Η πελατεία του καταστήματος διασκεδάζει με τη μουσική του, ελληνική και ξένη, η οποία έτσι είναι απαραίτητη για τη λειτουργία του και την προσέλκυση της πελατείας του (βλ τη με αριθμό 96/2009 απόφαση ασφαλιστικών μέτρων του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κατερίνης). Σε συνέχεια των ανωτέρω, αποδεικνύεται ότι η επιχείρηση που διατηρεί η εναγομένη εταιρία κατά το έτος 2008, λειτουργούσε κάνοντας χρήση ελληνικού και ξένου μουσικού ρεπερτορίου των ειδικά αναφερομένων μελών των εναγόντων και παρότι οχλήθηκε από τους τελευταίους αδιαφόρησε σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής και καταβολής της. Με βάση τα παραπάνω, η συνολική ενιαία αμοιβή των εναγόντων, για το έτος 2008 πρέπει να οριστεί σε ποσοστό 10% επί των ακαθάριστων εσόδων της εναγομένης, το οποίο όμως να μην είναι κατώτερο από το ποσό των 4.200,00 ευρώ, για το έτος 2008, πλέον ΦΠΑ (19%), δηλαδή 4.200,00 ευρώ+19% ΦΠΑ (δηλαδή 798,00 ευρώ)= 4.998,00 ευρώ. Δυνάμει της με αριθμό 96/2009 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κατερίνης (διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων), η εναγομένη εταιρία (τότε καθ' ης η αίτηση) υποχρεώθηκε να καταβάλει προσωρινά στους ενάγοντες (τότε αιτούντες) το μισό της εύλογης αμοιβής που αναλογούσε σ' αυτούς, όπως αυτό καθορίστηκε με την ανωτέρω απόφαση και το οποίο κατέβαλε (βλ. την από 8.7.2009 απόδειξη είσπραξης).

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, η κρινόμενη αγωγή πρέπει να γίνει δεκτή ως και κατ' ουσίαν βάσιμη και να καθοριστεί ως οφειλόμενη από την εναγομένη, για το έτος 2008, ενιαία εύλογη αμοιβή των εκπροσωπούμενων από τους ενάγοντες και δικαιούχων αυτής καλλιτεχνών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου, το συνολικό ποσό των 4.998,00 ευρώ, το οποίο αυτή πρέπει να καταβάλει στους ενάγοντες νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την εξόφληση. Περαιτέρω, λαμβανομένου υπόψη ότι, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα σκέψη, η εναγομένη εταιρία έχει υποχρέωση κατά νόμο (άρθρο 56 παρ. 4 του ν. 121/1993) να παραδίδει στους ενάγοντες οργανισμούς και μάλιστα χωρίς καθυστέρηση,

καταλόγους των έργων που εκτελεί δημόσια με μνημία της συχνότητας εκτέλεσής τους, πρέπει να γίνει δεκτό το αίτημα των εναγόντων, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμο, και να υποχρεωθεί η εναγομένη εταιρία, κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της απόφασης, να παραδώσει στους ενάγοντες τους αιτούμενους καταλόγους για το έτος 2008. Όσον αφορά δε το αίτημα για την κήρυξη της απόφασης προσωρινά εκτελεστής, τούτο πρέπει να απορριφθεί, καθόσον κρίνεται ότι η καθυστέρηση στην εκτέλεση ουδεμία βλάβη δύναται να επιφέρει στους ενάγοντες, ενώ δεν συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι που να επιβάλλουν την προσωρινή εκτελεστότητα της ένδικης απόφασης. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα των εναγόντων, για την επιδίκαση των οποίων υποβλήθηκε σχετικό αίτημα, πρέπει να επιβληθούν σε βάρος της εναγομένης (άρθρο 176 και 191 παρ. 2 του ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα στο διατακτικό οριζόμενα.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος της ενιαίας εύλογης αμοιβής, που πρέπει να καταβάλει στους ενάγοντες η εναγομένη, για την εκ μέρους της, κατά το έτος 2008 μετάδοση και δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων - χρήση υλικών φορέων ήχου με δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά της, στο ποσό των τεσσάρων χιλιάδων εννιακοσίων ενενήντα οκτώ ευρώ (4.998,00).

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη ανώνυμη εταιρία να καταβάλει στους ενάγοντες το ως άνω ποσό των τεσσάρων χιλιάδων εννιακοσίων ενενήντα οκτώ ευρώ (4.998,00).

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ αυτήν να προσκομίσει στους ενάγοντες καταλόγους με όλους τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά το έτος 2008.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εναγομένη στα δικαστικά έξοδα των εναγόντων, τα οποία ορίζει στο ποσό των τετρακοσίων (400,00) ευρώ.

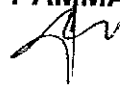
ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίσθηκε στην Κατερίνη στις 20 Ιουλίου 2011 και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, χωρίς την

παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, στις 27
Ιουλίου 2011.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

